

ὁ ἔρω· οὗτος ἀπειθύνεται πρὸς ἐκείνην ἥτις μ' ἔσωσεν... Ἄννα! σὲ ἀγαπῶ ὦ! σὲ ἀγαπῶ μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου!

— Ἀρκεῖ, μιλόρδε... Δὲν δύναμαι νὰ γίνω ἰδι- κή σας.

— Τί λέγεις!

— Ὄχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον! ὦ! δὲν μ' ἀγαπᾷς.

— Μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχει ἐμπόδιον ἀνυπερβλή- τον, εἶπεν ἡ Ἄννα μετὰ ταραχῆς, ἣν προσεπάθει νὰ κρύψῃ.

— Πρὸς Θεοῦ! ἐξηγήσου!

— Ὑπεσχθὴν εἰς τὴν Παρθένον ν' ἀφιερῶσω τὰς ἡμέρας μου εἰς τὸ νὰ προφυλάττω ἀπὸ τοὺς βρά- χους τῆς παραλίας ταύτης· τοὺς δυστυχεῖς ἡμῶν ναύτας· ἡ ὑπόσχεσις αὕτη σήμερον μ' εἶναι ὑπὲρ ποτε προσφιλέας, ὑπὲρ ποτε ἱερᾶ, διότι σὰς ἔσωσε τὴν ζωὴν... Δὲν θὰ τὴν παραβῶ.

— Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη εἶναι ἀσθενής, ἄνευ ἀξίας· εἰς' ἐδική μου.

— Ἀλλ' ὅπως γίνω ἐδικήσου, Ἀρθούρε, δὲν πρέ- πει, εἰς τοὺς πόδας τοῦ θυσιαστηρίου, νὰ δώσω ἑτέραν ὑπόσχεσιν, νὰ κάμω ἕτερον ὕκρον;

— Λοιπὸν!

— Λοιπὸν δὲν δύναμαι νὰ τὸ κάμω χωρὶς νὰ γίνω ἐπίορκος. Ἀνῆκω εἰς τὴν Παρθένον.

— Θέλεις νὰ μ' ἀπελπίσης;

— Ἀνῆκω εἰς αὐτήν, φίλε μου, δι' ἐπισήμου ὄρ- κου, δοθέντος ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁποίου οὐδεὶς εἰς τὸν κό- σμον δύναται νὰ μ' ἀποτρέψῃ.

— Ἐκτός ἐμοῦ, ὅστις θὰ σ' ἀπαλλάξω αὐτοῦ ἀπὸ αὐριον, ἀνέκραξεν ὁ Ἀρθούρος, ὥσανεὶ οὐρα- νία τις ἐμπνευσις εἶχεν αἰφνης εἰσδύσει ἐν τῇ ψυ- χῇ του. Naί, Ἄννα, ἂν ὁ Θεὸς σ' ἔδωκε τὴν εὐ- σεβῆ ταύτην ἰδέαν τοῦ ν' ἀφιερῶσης τὴν ζωὴν σου εἰς τοὺς δυστυχεῖς τοὺς ἐξοκέλλοντας εἰς τὰ μέ- ρη ταῦτα, ἐμπνέει ὁμοῦς ἀφ' ἑτέρου ἐμὲ τὸ νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῇ. Ὑγίαινε λοιπὸν, Ἄννα, ἕως αὐ- ριον!

— Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ σκοπός σας;

— Θὰ τὸν μάθης αὐριον, ὑγίαινε!

Καὶ ὁ νεανίας ἐγένετο ἄφηντος.

Ἡ δὲ νεάνις, εὐτυχῆς διότι ἠσθάνθη τὴν καρδί- αν τῆς πάλλουσας ὑπ' ἐλπίδος καὶ ἔρωτος, διήλθε τὸ λοιπὸν τῆς νυκτὸς προσευχομένη ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός της.

ΣΤ'.

Τῇ ἐπαύριον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σελήνη ἤσυχος ἀνέτελλε καὶ σιωπηλῇ, ὁ κυβερνήτης τῆς Κλαυ- μόρης, ὑφ' ὅλου τοῦ πληρώματος αὐτῆς παρακο- λουθούμενος, ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ ῥά- πτου Ὀμπονος καὶ εὗρεν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ἐρ- γαστηρίου τὴν νέαν ἐργάτιδα ἐργαζομένην ἀκόμῃ.

— Ἄννα, τῇ εἶπε, τὸ συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον μᾶς συνδέει, τὸν ἕνα μετὰ τοῦ ἄλλου, εἶναι γεγραμ- μένον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός σου· τὸ συμβόλαι-

ον τοῦτο οὐδόλως ἐμποδίζει, δίκαιονίζει ἀπεναντίας, τὴν εὐσεβῆ ὑπόσχεσιν, εἰς ἣν ἐγὼ καὶ οἱ γενναῖοι οὗτοι ἄνδρες ὀφείλομεν τὴν ὑπαρξίν μας· ἔλθε νὰ τὸ ἰδῇς καὶ θὰ κρίνης ἀφ' ἑαυτῆς.

Καὶ ἡ νέα ἐργάτις περικυκλωμένη ὑφ' ὅλων τῶν ναυτῶν τῆς Κλαυμόρης, ὠδηγήθη παρ' αὐτῶν εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων, μέχρι τοῦ μικροῦ γη- λόφου, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἔκειντο τὰ λεί- ψανα τῆς μητρός της.

Ἐκεῖ ὑψοῦτο ὑπερμεγέθης σταυρός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεβιβάζετο φάρος, φωτίζων ὅλην τὴν παραλίαν. Εἰς τὴν θέαν ταύτην ἡ Ἄννα προσέκλινεν ἐπὶ τοῦ λίθου καὶ ἀνέγνω μετὰ τρεμουσῆς φωνῆς τὴν ἀ- κόλουθον ἐπιγραφὴν.

« Ἐδῶ ἀναπαύεται ἡ σύζυγος δυστυχοῦς τιμῆς ναύτου. Εἶθε ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς οὗτος φάρος προφυλάττοι πάντοτε τὸν θαλασσοπόρον ἀπὸ τῆς καταιγίδος· αὐτὸ εἴχεται ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἡ Laide Ἄννα Μαγδοράδου. »

— Μαγδονάδος! εἶναι τὸ ἐδικόν μου ὄνομα· ὀφείλω νὰ τὸ ἐξαλείψω; εἶπεν ὁ Ἀρθούρος.

— ὦ! ὄχι, ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα· ἰδική σου καὶ ἤδη καὶ διὰ παντός.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. II. Γ.)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΦΟΥΤΑΤΩΝ.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1804, ἐνῶ ὁ Ναπολέων εὕρισκετο εἰς Βουλόννην, ὁ μηχανικὸς Ζόνες Φούλ- των, παρουσίασεν εἰς αὐτὸν ὑπόμνημα, περὶ τῆς κινητικῆς τοῦ ἀτμοῦ δυνάμεως, ἐφαρμοστέας ἐπὶ τῶν πλοίων, ἅτινα ἐμελλόν νὰ χρησιμεύσωσι εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀγγλίας ἀπόβασιν.

Ὁ Ναπολέων ἀφ' οὗ μετὰ προσοχῆς ἀνέγνωσεν αὐ- τὸ, ἠρώτησεν,

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος οὗτος λέγει τὴν ἀλήθειαν, τοῦ χαρίζω ἐν βασιλείῳ.

Καὶ καθυπέβαλε πάραυτα τὸ ὑπόμνημα εἰς ἐπι- τροπὴν συγκεκριμένην ἐκ μελῶν ληφθέντων ἐκ τῶν διαφόρων τάξεων τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀ- πεφάνθη ἀποκαλοῦσα ἀεροβατοῦντα καὶ παράφρονα τὸν συγγραφεὰ τοῦ ὑπομνήματος, ἡ δὲ ὑπόθεσις ἐ- μείνε νεκρά.

Τῷ 1815 μετὰ τὴν μάχην τοῦ Οὐατερλώ (μά- χην, ἥτις ὑπῆρξε μία τῶν θαυμασιωτέρων ἐμπνεύ- σεων τοῦ μεγάλου τούτου πολεμιστοῦ, καταβλή- θέντος διὰ μόνης τῆς προδοσίας) ἐπέβαινε μετὰ τῶν ἀκολούθων του, τὸν Βελλογορνότην καὶ ἔγρα- φε πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Ἀγγλίας τὴν ἀκό- λουθον ἐπιστολήν.

» Ὑψηλότατε! Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κομμάτων ἄ- τινα κατασπαράττουσι τὴν πατρίδα μου, καὶ τῆς

δυσμενείας τῶν ἰσχυροτέρων τῆς Εὐρώπης ἡγεμόνων, κατέλυσά τὸν πολιτικὸν βίον μου. Ἐρχομαι, ὡς ὁ Θεμιστοκλῆς, ζητῶν ἄσυλον παρὰ τοῦ Βρετανικοῦ λαοῦ καὶ τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων του, ὅς ἐπικαλοῦμαι παρὰ τῆς Ἰμετέρας Β. Ἰψηλότητος, ὡς τοῦ ἰσχυροτέρου, τοῦ καρτερικωτέρου καὶ γενναιοτέρου τῶν ἐχθρῶν μου ».

« **ΝΑΠΟΛΕΩΝ** »

Δέκα ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐλάμβανεν ὁ Ναπολέων τὴν ἐπομένην διακοίνωσιν τοῦ Ἰπουργείου.

» Δὲν συμφέρει οὔτε διὰ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα, οὔτε διὰ τὸ πρὸς τοὺς συμμάχους χρέος ἡμῶν, ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης νὰ ταραξῇ καὶ πάλιν τὴν ἰσχυρίαν τῆς Εὐρώπης. Ἡ νῆσος τῆς Ἀγίας Ἐλένης προσδιωρίσθη ὡς ἡ μέλλουσα διαμονὴ αὐτοῦ. »

Ὁ Ναπολέων καταληφθεὶς ἀπὸ ὀργὴν ὑπερήφανον, ἔγραψε τὴν διαμαρτυρήσιν ἐκείνην, ἧς ἀπαντες γνωρίζουσιν τὴν ἀκόλουθον περιοπήν.

» Ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι τὴν ἱστορίαν αὐτὴ θέλει εἶπει, ὅτι εἰς ἐχθρὸς, ὅστις ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἐπολέμησε τὸν Ἀγγλικὸν λαόν, ἤλθεν ἐλευθέρως ἐν τῇ κακοτυχίᾳ του νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ὑπὸ τοὺς νόμους του : ὁποῖον ἄλλο τεκμήριον ἡδύνατο νὰ δώσῃ τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης του ; Ἀλλ' ἰδοὺ πῶς ἀνταπεκρίθη ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς εἰς τὴν τοιαύτην μεγαλοψυχίαν του. Ἰπεκρίθη, ὅτι τείνει χεῖρα φιλόξενον πρὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦτον, καὶ, ὅταν οὗτος καλῇ τῇ πίστει προσῆλθε, τὸν ἐδολοφόνησε ».

Τὴν 6 Αὐγούστου ὁ Ναπολέων μετεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ *Norfolk*, καὶ τὸ πλοῖον ὥργανε τοῦ Ἀτλαντικοῦ τὰ κύματα πρὸς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην.

Ἐνῷ βυθισμένος εἰς λυπηροὺς λογισμοὺς παρετήρει τὴν θάλασσαν, ἀνεκάλυψε στήλην μέλαιναν, ἥτις ἀποτομένη τῶν κυμάτων, ἄφινεν ὅπισθεν αὐτῆς μακρὰν γραμμὴν πυκνοτάτου καπνοῦ, ὡς ἀπὸ μεγάλης καμίνου ἐξερχομένη.

Ὁ Ναπολέων, λέγει ὁ Σαιντ - Ἰλαίρ, ἐκπληκτος, ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιον καὶ ἐφώνησε,

— Τί εἶναι τοῦτο ; φαίνεται ὡς σωλὴν καπνοδόχου.

— Εἶναι ἀτμόπλοιον, εἶπεν ὁ Ἀγγλος ὑποπλοῖ-
αρχος.

— Ἀτμόπλοιον ! ἀπεκρίθη ὁ Ναπολέων βαθέως συγκινηθεὶς. Δὲν εἶδα ποτέ. Μὲ πόσῃ ταχύτητά τρέχει ! φαίνεται ὅτι γλυστρᾷ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὡς ἐπὶ τροχαλίας.

— Εἶναι ὁ Φούλτων, ἐπρόσθεσεν ὁ ἀξιωματικὸς, παρατηρῶν αὐτὸ μὲ τηλεσκόπιον ἰσχυρότερον Διακρίνω κάλλιστα τ' ὄνομά του γεγραμμένον ἐπὶ τῆς πρύμνης.

— Ὁ Φούλτων ! ἀπεκρίθη ὁ Ναπολέων σκιρτήσας, ἅμα ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ὁ Φούλτων, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρέτου του.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων, κτυπῶν τὸ μέτωπόν του καθ' ἑκάστην ἐπὶ θρανίου παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ καταστρώματος, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον (Φυλλάδιον 2. τόμ. ΣΤ').

μεταξὺ τῶν χειρῶν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ πολλῶν μεμψιμοιρῶν.

— Οὕτως ἡ τύχη ἐνὸς κράτους ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν νέαν ἰδέαν ! Οὕτως ἡ φύσις ἐκρυπτε εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς μίαν ἐπιστήμην, ἥτις ἡδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τοῦ κόσμου ! εἶχον εἰς χεῖρας μου τὸ ἀπόκρυφον τοῦτο, ναί ! τὸ εἶχον καὶ ἄφησα αὐτὸ νὰ ἐκφύγῃ, ἐπειδὴ ἐζήτησα τὴν γνώμην τῶν ἄλλων καὶ ὄχι τὴν ἰδικήν μου. Ἢ ! τώρα πιστεύσατε τῶν λογίων, εἶπε βιαίως ἐγειρόμενος καὶ μετ' ἀνησυχίας περιπατῶν. Ἰδοὺ ἡ ὠραία γνώμη τοῦ Ἰνστιτούτου ! ὅ,τι νέον δὲν θέλουν πώποτε νὰ τὸ πιστεύσωσι, δὲν καταδέχονται ὥστε ἄλλος τις νὰ γνωρίζῃ περισσότερον αὐτῶν. Ὁ φθόνος, ὁ φθόνος μᾶς παραφέρει καὶ μᾶς καθιστᾷ πολλὰκις ἀδίκους πρὸς τοὺς ἄλλους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ φρουρὸς ἐφώνησε.

— Γῆ ! Γῆ !

— Γῆ ! Γῆ ! ἐπανελάθεν ὁ Ναπολέων, συγκινηθεὶς μέχρι δακρύων. Ναί, εἶναι ἡ γῆ ἥτις μέλλει νὰ καλύψῃ τὸ πτώμά μου.

Ἦτον ἡ 18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1815, ἡ ὀγδοηκοστή ἡμέρα μετὰ τὴν ἐξ Ἀγγλίας ἀναχώρησίν του.

Ὁ ἀτυχὲς κατέβη ἐπὶ τῆς λέμβου, ἥτις ἐμελλε νὰ τὸν ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν. Ὁ Ἀγγλος ναύαρχος ἠθέλησε πρῶτος νὰ καταβῇ, ἀλλ' ὁ Ναπολέων κρατήσας αὐτόν, τῷ εἶπε μετ' εὐγενοῦς ἀξιοπρεπείας ;

— Συγχωρήσατε, Κύριε, ἐγὼ πρῶτος ὀφείλω νὰ καταβῶ.

Ὁ Ναπολέων εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην ὑπῆρξε μεγαλύτερος ἐν τῇ δυστυχίᾳ του, παρ' ὅσον ὑπῆρξεν ἐν τῇ δόξῃ του. Ποσάκις δὲν θὰ εἶπε καθ' ἑαυτόν.

« Ἐὰν δὲν ἐθυσίαζα τὰς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, δὲν ἤθελον πίνειν τὸ πικρὸν τῆς ἐξορίας ποτήριον. »

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) **A. B. B.**

Ἡ ΠΕΝΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΑΓΑΘΟΠΟΙΙΑ

Ὅστις δὲν ἀπελπίζεται περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ὅστις πιστεύει ὅ,τι ἀκμάσουσιν αὖθις τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστήμαι, ὅτι ἀναλάβουσιν αἱ προγονικαὶ ἀρεταὶ καὶ ἡ μεγαλοφυΐα, προβλέπει καὶ τὸ μέλλον τῆς τέχνης μεγαλεῖον.

Οἱ νέοι Φειδία καὶ Πολύκλητοι, οἱ Ἀπελλεῖς καὶ οἱ Πραξιτέλεις, ὅχι μόνον γεγονότα τῆς ἀρχαιότητος, ὅχι μόνον χαρίεσσας ἀλληγορίας τῆς μυθολογίας, ἀλλὰ καὶ νέας ὑποθέσεις ἢ σοβαρὰς καὶ σεμνὰς παραστάσεις καὶ ἀλληγορίας χριστιανικάς θέλουσιν ἐξεικονίζει διὰ τῆς γλυφίδος αὐτῶν ἢ τῆς γραφίδος.